

JÁSZ ATTILA

depresszió

*ameddig a szem ellát üresek a rakpartok de a lemenő nap
gyöngéd rőt fénye mégis szinte úgy vetül a házfalakra hogy
már csak a következő nap délelőttjén árad ki az egyébként
túlságosan hűvös házfalakból az előző napi alkonyulat fénye*

*közben fulladozó féltékenységgel vizsgálatom hogy miért nem
beszélt nekem erről a tenger és mit titkol el a szürke vakolatba
kevert ezüst sirálytoll emléke s mitől is tarthatnak ennyire falaim*

előkép

Lovas Ildikónak

*de amikor elkezdsz esni a hó és éppen az ablakban állsz
s nem tudsz mit kezdeni például a hátad mögött zajló
rádióműsor ebben a pillanatban már nevetségesnek tűnő*

*állításaival miközben rendületlenül sugárzik hullámszik az
éter és egyre csak hull a hó mintha el sem akarna engedni
már tavaszig a látvány a fekete lucskos folytatás előképe*

eltűnés

T. D.-töredék

*semmi sem tart örökké össze mert a lélekcérna túlfeszítve
elszakadhat és egyébként is mióta várod hogy hátad íve lát
szódjék csak ahogy belépsz a fénylabirintus neked kitárt kapuján*

*a végén úgyis nyomtalanul kell eltűnni a szövegből egészíted
ki önmagad de az etna krátere sem rossz mondod miközben
a vulkán távirati stílusban működik s nekidől az erkélyvasnak*

/a szeel csak asszisztaal

emlékezet

Darvasi Lacinak

*mindig újra élmesélődik a világ s benne az én a hiány szinonimáival
ahogy mondtad is egyszer a keresés két elfeledett mozdulat között
az emlékek kiszáradt foltjaiban repedéseiben is megmarad kéknek*

hold

*a fotelben ülsz az asztalon rengeteg könyv és sötét van már
mert valamennyi csillagnak ragyognia kell hogy a taorminai
festményen felkelő hold egyenesen arcodat világíthassa meg*

homokidő

*a magány összekötő szálát húzom magam után a homokban
lábnyomaim eltűnőben lévő könnyű üzenetét bízom a szélre
vagy süllyedjen el ha nehéz temesse maga alá ha itt az idő*

kert

*minden reggelt itt kellene kezdenem a kertben ahogy a fák
árnyéka elmászik lassan körbe mint egy kitinpáncélú bogár
szinte észrevétlenül emlegetve lábait a nap órahomokjában*

*és a nap szóval fejezi be azaz vibrálni kicsit még a táj fölött
a fákról levegőbe oltani a meggyvöröset majd átváltani lassan
amikor nem bírom tovább besötétíteni s másnap újra kezdeni*

kikötőjel

szívből érkező jel
(Derrida)

*hagyd a kikötőben a jelet hadd lebegjen szabadon
kötelékét vesztve s akkor e szóöblből útrabocsátó
mólót is éppúgy kihallod majd mint a folyóbeszédet
a várakozásban folyton átrendeződő szív partjait*

szigettenger

*sorváltásnyi sziget ahogy kiveszed a gépből és új papírt
csavarsz be majd határozott mozdulattal újra verni kezded
ahogy az eső a párkányon kezded újra az üres szobában
kinézel az ablakon de ez még mindig csak a negyedik sor*

RUTTKAY SÁNDOR: UTCA, REGGEL (1986)